

Arrest

nr. 278 504 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 enkel handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
 en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, enkel handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 22 juli 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, dienden volgens de verwerende partij op 2 november 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in naam van hun minderjarige kinderen M. en A.

Op 4 mei 2022, met kennisgeving op 27 juni 2022, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.11.2020 werd ingediend en op data van 21.10.2021 en 10.03.2022 werd geactualiseerd door :

M.B., M.A. (...) (R.R. (...))

Geboren op (...).2010

M.B., A.V. (...) (R.R.(...))

Geboren op (...).2016

Nationaliteit: Venezuela

Adres: (...)

Wettelijk vertegenwoordigd door M.S., E.R. (...) (RR. (...)) en B.M.C.A. (...) (R.R. (...))

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen volgden als minderjarigen mee de asielprocedure van hun ouders. Hun ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.02.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20.07.2021 diende jongeheer M.B.M.A. (...) in eigen naam een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 27.04.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan één jaar voor de eerste en negen maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij als minderjarigen volledig afhankelijk zijn van hun ouders waardoor zij de aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst. Echter, we merken op dat hun ouders evenmin over enig verblijfsrecht in België beschikken en aldus samen met hun kinderen kunnen terugkeren het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het asielrelaas van hun moeder als buitengewone omstandigheid. Echter, verzoekers voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zijzelf en hun ouders reeds naar voren brachten in de asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het hen aan de nodige financiële middelen zou ontbreken om een bestaan op te bouwen in Venezuela en dat zij er niet over een netwerk beschikken om op terug te vallen.

Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 25.11.2021 inzake M. (...) dat: “In de beslissing van jouw stiefvader en moeder werd door de RVV besloten dat zij geen zicht hadden geboden op hun financiële situatie. Bijgevolg kan ook in jouw geval niet zonder meer worden aangenomen dat er in jouw hoofdte ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jij, in geval van terugkeer naar Venezuela,

persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jij, indien je zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen." Bij huidige aanvraag 9bis voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij en hun ouders reeds tijdens hun asielpcedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielpcedure van hun ouders en van M. (...) zelf dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in Venezuela. Hun moeder heeft verklaart dat haar twee broers en haar zus nog in Venezuela verblijven. Ook hun vader/stiefvader beschikt nog over een ruim familiaal netwerk in Venezuela, bestaande uit zijn moeder, zijn grootmoeder, zijn zes broers/zussen evenals zijn twee kinderen (waarvan de jongste nog minderjarig is). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen en hun ouders geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Het staat betrokkenen en hun ouders vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet over de nodige financiële middelen zouden beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkenen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft hun scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben hun ouders steeds geweten dat hun scholing plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op hun jonge leeftijd (namelijk elf jaar en vijf jaar) én het feit dat zij pas sinds maart 2020 in België verblijven, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 6. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest,

de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Dit geldt eveneens voor artikel 6 van het verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat Venezuela niet de mogelijkheden van hun ontwikkeling in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen.

Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkenen niet blijkt dat zij hier buiten hun kerngezin hechte banden opbouwden. Gezien de asielprocedures van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat zij zich niet opnieuw zouden kunnen aanpassen aan een leven in Venezuela. Op schools vlak merken we op dat betrokkenen slechts een zeer beperkte scholing in België genoten. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat M. (...) hier in schooljaar 2019-2020 naar her vierde leerjaar ging, dat hij diende te herhalen in schooljaar 2020-2021. Verdere schoolattesten worden niet voorgelegd. Voor A. (...) worden enkel attesten van de kleuterschool voorgelegd in schooljaar 2019-2020 en 2020-2021. Zij dient haar basisonderwijs aldus nog op te starten. Voor huidig schooljaar worden geen bewijzen voorgelegd. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun hoger belang geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op medische elementen in hoofde van M. (...). Ter staving hiervan leggen zij een attest psychotherapie (niet gedateerd) en een verslag omschrijving PTSS-problematiek (niet gedateerd) voor, aan het administratief dossier toegevoegd op respectievelijk 21.10.2021 en 10.03.2022. Echter, uit deze attesten blijkt enkel dat betrokkene hier een psychotherapeutische behandeling volgt en dat er een aandoening werd gediagnosticeerd. Uit deze attesten blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Evenmin toont betrokkene aan dat deze behandeling niet beschikbaar zou zijn in zijn land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun hoger belang als minderjarigen en wijzen in dit verband op artikel 8 EVRM en wijzen erop dat er een 'fair balance' gevonden moet worden tussen het belang van betrokkenen en hun familie en het Belgisch algemeen belang. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen gezien hun jonge leeftijd afhankelijk zijn van hun ouders, waarmee zij samenwonen.

Echter, hun ouders beschikken evenmin over enig verblijfsrecht en dienen aldus terug te keren naar het land van herkomst. De bestaande gezinseenheid van de kinderen blijft aldus behouden. Uit het administratief dossier blijkt dat hun maternale grootouders eveneens in België verblijven. Echter, zij beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 25.03.2021/ We wijzen er verder op dat de kinderen in Venezuela over een ruim familiaal netwerk beschikken bestaande uit, onder andere, verschillende tantes en oom, hun paternale grootmoeder en overgrootmoeder en voor M. (...) een minderjarige (half) zus en een meerderjarige (half)broer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen echter vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat zij hier, buiten hun kerngezin, hechte banden opbouwden.

Betrokkenen leggen geen getuigenverklaringen voor noch bewijzen van deelname aan buitenschoolse activiteiten. Zij leggen enkel attesten van schoolbezoek en dit slechts voor twee schooljaren, waarvan zij het eerste jaar pas opstartten in maart. Zij tonen aldus slechts iets meer dan één jaar scholing in België aan. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Venezuela uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten, samen met hun ouders, met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een langdurig verblijf, dat zij reeds de facto deel uit zouden maken van de samenleving waartoe zij behoren, dat zij hechte banden met België opgebouwd zouden hebben en dat zij de intentie zouden hebben om, conform de Belgische normen en waarden, verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. De verzoekende partij - twee minderjarige kinderen - gaven in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Venezuela, voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf, een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op hun private belangen. Namens de minderjarige kinderen werd derhalve aangehaald dat er "buitengewone omstandigheden" zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van hun verblijfplaats te rechtvaardigen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK.

3. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor de minderjarige kinderen.

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige kinderen. De ouders traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige kinderen, aangezien enkel in naam van de minderjarige kinderen een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn moeder of vader hebben gemaakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

Het is daarom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat de ouders van verzoekers wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan en dat zij met de minderjarige kinderen kunnen terugkeren naar Venezuela. Zo stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing onder meer: "Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij als minderjarigen volledig afhankelijk zijn van hun ouders waardoor zij de aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst. Echter, we merken op dat hun ouders evenmin over enig verblijfsrecht in België beschikken en aldus samen met hun kinderen kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 1).

Dat de ouders van de minderjarige kinderen in België verblijven en niet terugkeren naar Venezuela, vormt voor de minderjarige kinderen zelf een feit waaruit buitengewone omstandigheden voor hen volgen.

Zij dragen hiertoe zelf geen verantwoordelijkheid, terwijl dit ten onrechte door de gemachtigde wordt geponeerd in de bestreden beslissing als een reden om de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te ontkrachten.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd enkel ingediend op naam van de minderjarige kinderen. Er dient derhalve (enkel) vanuit de opgeworpen situatie namens de minderjarige kinderen te worden beoordeeld of er voor hen "buitengewone omstandigheden" zijn.

Verzoekers zijn als minderjarige kinderen afhankelijk van hun ouders. Zij zijn niet in staat (en kunnen evenmin in staat worden geacht) om zelfstandig - m.a.w. buiten hun ouders om - hun leven vorm te geven en dus een aanvraag via de gewone procedure in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er diende derhalve enkel te worden onderzocht of er in hoofde van de minderjarige kinderen zelf buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er dient dus niet te worden onderzocht of er in hoofde van de ouders van de minderjarige kinderen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er is tussen de minderjarige kinderen en hun ouders een afhankelijkheidsband. De beide ouders staan in voor de opvoeding. De minderjarige kinderen zijn derhalve gehouden om bij hun ouders te blijven in België. Zij kunnen niet zelf een aanvraag via de gewone procedure indienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De minderjarige kinderen kunnen evenmin verantwoordelijk worden geacht voor de handelingen van hun ouders.

Voor de minderjarige kinderen - voor wie de aanvraag uitsluitend werd ingediend - maakt de aanwezigheid van hun ouders in België derhalve een buitengewone omstandigheid uit.

Ten onrechte werd hiermee niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing. De minderjarige kinderen kunnen bovendien niet worden geacht zich bewust te zijn van hun verblijfsrechtelijke situatie, laat staan dat zij verantwoordelijk moet geacht worden voor de gedragingen van hun ouders (bv. indien zij niet vrijwillig terugkeren naar afloop van hun procedure tot internationale bescherming).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Beide kinderen zijn schoolgaand in de Gemeentelijke Basisschool Aan de Stroom, gelegen te 2050 Antwerpen, Willem van Haechtlaan 66 sinds het schooljaar 2019-2020.

Er zijn evenwel bijzondere zorgen rond M. (...). Hij kampt met een PTSS-problematiek omwille van traumatische gebeurtenissen in Venezuela en volgt psychotherapeutische begeleiding om te leren omgaan met zijn angsten. Door de verzoekende partij werden hiertoe attesten overgemaakt op 21 oktober 2021 en 10 maart 2022, in aanvulling van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat de begeleiding die de minderjarige M. (...) verkrijgt geen "buitengewone omstandigheid" uitmaakt, waarbij onder meer wordt geoordeeld M. (...): "Uit deze attesten blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden", waarna wordt benadrukt dat niet zou zijn aangetoond dat de begeleiding niet beschikbaar zou zijn in Venezuela.

De gemachtigde miskent hiermee de problematiek van de minderjarige M. (...) en de begeleiding die hij hierdoor verkrijgt. De gemachtigde betreft de inhoud van de overgemaakte attesten niet in de gemaakte beoordeling.

Uit de attesten blijkt dat de minderjarige M. (...) kampt met een PTSS-problematiek omwille van traumatische gebeurtenissen in Venezuela. Het opleggen van een verplichting om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige M. (...) zou dienen terug te keren naar Venezuela. Bovendien wordt in het attest (zoals overgemaakt aan verweerder op 10 maart 2022) expliciet vermeld dat het voor de minderjarige essentieel is dat hij kan opgroeien in een land waar hij zich veilig voelt, hetgeen niet het geval is in Venezuela.

Het staat bovendien vast dat een verplichting om terug te keren naar Venezuela een breuk betekent met de specifieke begeleiding hij actueel verkrijgt (specifiek afgestemd om de onderzochte en gekende noden van de minderjarige, zoals blijkt uit het attest dat werd overgemaakt op 10 maart 2022). Met de aard van deze specifieke begeleiding werd geen rekening gehouden door de gemachtigde.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de verzoekende partij expliciet gewezen op de langdurige periode dat zij reeds woonachtig zijn in België.

De gemachtigde bespreekt in de bestreden beslissing evenwel enkel de duurtijd van de procedures tot internationale bescherming. De langdurige periode dat de minderjarige kinderen woonachtig zijn in België sinds zijn aankomst in België op 18 februari 2020 wordt daarentegen niet (kenbaar) betrokken in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde.

Dit element werd nochtans aangehaald door de verzoekende partij als "buitengewone omstandigheid".

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

6. Het opleggen van de verplichting om af te reizen naar een land waarmee de minderjarige kinderen geen enkele band meer hebben of vereisen dat "onoverkomelijke hinderpalen" zouden bestaan om terug te keren naar Venezuela, is in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen zijn verblijvende in België sinds 18 februari 2020. Zij groeiden verder op in België. De minderjarige kinderen zijn alhier schoolgaand en hebben hier hun sociale banden ontwikkeld. Er zijn bijzondere zorgen rond M. (...). Hij kampt met een PTSS- problematiek omwille van traumatische gebeurtenissen in Venezuela en volgt psychotherapeutische begeleiding om te leren omgaan met zijn angsten. Door de verzoekende partij werden hiertoe attesten overgemaakt op 21 oktober 2021 en 10 maart 2022, in aanvulling van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De omgeving alwaar de minderjarige kinderen verder zijn opgegroeid is op geen enkele manier te vergelijken met Venezuela, waardoor hun belangen ernstig worden geschaad. De minderjarige kinderen zouden bovendien verplicht worden om hun school in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige.

Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige kinderen om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Venezuela af te reizen - waarmee de minderjarige kinderen geen enkele band meer hebben en waardoor hun scholing in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

De minderjarige kinderen vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een "modaal" kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind. De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Hoewel zij hiertoe **per brief van de Raad van** 27 juli 2022 werd uitgenodigd, laat de verwerende partij na een nota met opmerkingen en een administratief dossier in te dienen.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren en de schending van onder meer artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond zou zijn om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst of plaats van oponthoud werd ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg dient te worden onderzocht of de verzoekende partijen terecht voorhouden dat de verwerende partij niet op redelijke en zorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De partijen betwisten niet dat de verzoekende partijen een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat zij dienden aan te tonen aan de hand van concrete elementen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij de aanvraag in België indienen en niet via de gewone procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij onder meer niet of niet afdoende rekening te hebben gehouden met alle elementen van het dossier die zij aanbrachten in het kader van hun aanvraag en voor het nemen van de bestreden beslissing, meer bepaald wijzen zij erop dat onder meer niet op afdoende en zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met het feit dat de kinderen school lopen in België en met het feit dat er bijzondere zorgen zijn rond zoon M. die met medische problemen in het kader van PTSD zou kampen en waarvoor medische documenten zouden zijn voorgelegd omtrent onder meer de therapeutische begeleiding in België. De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij de inhoud van de overgemaakte attesten niet te betrekken in de beoordeling van de aanvraag en wijzen erop dat uit de attesten zou blijken dat de PTSD-problematiek zijn oorsprong vindt in traumatische gebeurtenissen in Venezuela, zodat een terugkeer om vanuit het land van herkomst de aanvraag in te dienen onmogelijk is. Er zou onder meer expliciet vermeld worden dat het voor M. essentieel is dat hij kan opgroeien in een land waar hij zich veilig voelt, hetgeen niet het geval zou zijn in Venezuela. Een terugkeer zou ook een breuk betekenen met de actuele, specifieke begeleiding, die is afgestemd op de onderzochte noden, zoals zou blijken uit het recent (op 10 maart 2022) overgemaakte medische attest.

Om na te gaan of de verwerende partij – gelet op genoemde grieven - op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat de verzoekende partijen niet afdoende hebben aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf indienen in België in plaats van in het buitenland zoals de normale procedure het voorschrijft, is het voor de Raad essentieel minstens te beschikken over de volledige door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van alle aan deze aanvraag toegevoegde stukken om te kunnen beoordelen of alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen in rekening werden gebracht en of de grieven van de verzoekende partijen terecht zijn. Er werd echter geen administratief dossier ingediend, waardoor de Raad het raden heeft naar welke elementen door de verzoekende partijen precies werden voorgelegd.

Aldus kan niet worden nagegaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard,

stellende dat de verzoekende partijen op grond van de aangehaalde elementen niet aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij hun aanvraag indienen in België en niet via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

In deze omstandigheid, bij gebrek aan inzage in de aanvraag met bijbehorende documenten, kan niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU